

Π. Φιλόθεος Γρηγοριάτης: Εκτρώσεις, η προς Θεόν ύβρις του Ελληνισμού

/ [Επικαιρότητα](#)

Ο π.Φιλόθεος Γρηγοριάτης αναπτύσσει το επίκαιρο θέμα: Εκτρώσεις, η προς Θεόν ύβρις του Ελληνισμού.

Ακολουθεί κείμενο και βίντεο της ομιλίας του :

Σεβαστοί Πατέρες,

Άγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί!

Εὐχαριστοῦμε τὸν ἅγιο Θεό πού στό ὄνομα Αὐτοῦ, μέ τήν εὐχή τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν παρόντων σεβαστῶν Πατέρων, γινόμαστε κοινωνοί στήν χαρά τῆς σημερινῆς αὐτῆς Συνάξεως.

Εἶναι ἀξιέπαινοι οἱ ἀδελφοί πού ὀργανώνουν τέτοιες ἡμερίδες. Καί ἀπό καρδίας εἶναι ἡ εὐχή, ὁ Θεός νά εὐλογῇ τήν ζωή τους! Διότι ἀκόμη κι ἕνα παιδί νά σωθῇ μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ -πού πιστεύουμε πολύ περισσότερα θά εἶναι- αὐτό ἀποτελεῖ μεγάλη εὐλογία. Εἶναι μεγαλύτερο ἀπό τό νά κατακτήσουμε ὅλον τόν κόσμο.

Εὐχαριστοῦμε λοιπόν ἰδιαίτερα τούς πολύ κοπιάσαντες ἀγαπητούς διοργανωτές τῆς παρούσης ἡμερίδος, γιά τήν εὐγενική, τιμητική πρόσκλησί τους πρός τήν Ἱεράν ἡμῶν Μονήν τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους.

Διαβιβάζω ἐν πρώτοις τίς εὐχές τοῦ Ἀγίου Καθηγουμένου καί Γέροντος ἡμῶν, Ἀρχιμ. Χριστοφόρου γιά εὐόδωσι τοῦ παρόντος Συνεδρίου πρός ωφέλεια τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί τῆς Πατρίδος.

Ἔχουν κατά καιρούς πολλά ἐμπεριστατωμένα καί ώραῖα λεχθῇ καί παρουσιασθῇ γιά τό ἐν λόγῳ θέμα ἀπό εἰδικούς καί χαρισματικούς ἀδελφούς, ὥστε δέν αἰσθανόμαστε καθόλου ἀναγκαῖα τήν δική μας πτωχή συνεισφορά. Μόνο ὡς ὑπακοή ἀποδεχόμαστε τήν φιλάδελφη πρόσκλησι τῶν διοργανωτῶν ἀδελφῶν, κι ὡς ταπεινή συμμετοχή καί ἡμῶν τῶν Ἀγιορειτῶν μοναχῶν στόν ἀγῶνα τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας σχετικά μέ τό σοβαρότατο πρόβλημα τῶν ἐκτρώσεων.

Ὡς θέμα τῆς παρούσης εἰσηγήσεώς μου, θά ἔθετα: **“Ἐκτρώσεις, ἡ πρός Θεόν ὕβρις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. - Μετανοίας ὁ καιρός...”**. (Ἡ “ὕβρις”, μέ τήν ἀρχαιοελληνική σημασία τοῦ ὅρου, δηλ. ὡς προσβολή).

Ἐξ ἀρχῆς λοιπόν, κυρίως καί θεολογικῶς, τό θέμα αὐτό ὀρίζεται ὡς ἀλαζονική ἀνυπακοή τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ καί Δημιουργοῦ. Πού τελικά ἀποβαίνει “ἀνταρσία”, καί ἡ ὁποία θυμίζει τήν πρώτη ἀπαίσια ἱστορική ἀνταρσία ἐκείνου, πού “ἰσόθεος τοῦ Θεοῦ γενέσθαι ἠθέλησε” λέγοντας: “Θήσω τόν θρόνον μου ἐπάνω τῶν νεφελῶν καί ἔσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ” (Ἀγ. Ἰ. Χρυσοστόμου, *Εἰς τόν ιγ’ ψαλμόν*).

Αὐτή δέ ἡ προκείμενη ἀλαζονεία ἀντιτίθεται στήν ἱερότητα καί ἀξία τῆς ζωῆς, τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Καί ἀκόμη περισσότερο ἀπέναντι στήν ζωή τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου, τοῦ συνανθρώπου καί ἀδελφοῦ.

Δῶρο Θεοῦ μέγα, μέγιστο, ἡ ζωή στόν ἄνθρωπο. Χάρισμα κι εὐεργεσία, τήν ὁποία μάλιστα δέν ζήτησε, δέν παρεκάλεσε ἐκ τῶν προτέρων ὁ εὐεργετηθεῖς ἄνθρωπος τόν Εὐεργέτη Θεό.

Ὁ πανάγιος Δημιουργός “ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς ἀγιωσύνης” Του... “ἐν δικαιοσύνῃ καὶ κρίσει ἀληθινῇ”... ἔπλασε... τόν ἄνθρωπο... τόν τίμησε μέ τήν εἰκόνα Του, τόν ἔβαλε στόν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, δίδοντάς του ὑπόσχεσι ὅτι θά ζοῦσε χωρίς θάνατο, ἀπολαμβάνοντας αἰωνίως ὅλα τά ἀγαθὰ Του, ἂν τηροῦσε τίς ἀγίες ἐντολές Του. (βλ. Θ. Λειτουργία Μ. Βασιλείου).

Όμως τό κτίσμα παρακούει καί πρός ὥραν δέν μετανοεῖ.

Παρά τόν τραγικό ξεπεσμό τοῦ ἀνθρώπου, μέ ἀνυπέρβλητη σοφία, ἀγάπη καί φροντίδα ὁ ἅγιος Θεός-Πατέρας, διορθώνει τήν ἀμαρτία καί ἀμετανοησία τοῦ παιδιοῦ Του:

Μέσα ἀπό τά σωτήρια ἐπιτίμια τοῦ κόπου, τῆς φθορᾶς, τοῦ πρόσκαιρου θανάτου, τοῦ δίδει τώρα νέα εὐκαιρία, ὥστε μέ τόν ἀγῶνα του νά ἀποδείξη, ὅτι ἀπορρίπτει τήν πρώτην ἀνυπακοή ἐπιλέγοντας συνειδητά, ἐκούσια καί ὑπεύθυνα τήν συμμόρφωσί του πρός τίς σωτήριες ἐντολές τοῦ Εὐεργέτου.

Μέ τήν θαυμαστή δέ ἔνσαρκο Οἰκονομία Του, καί κυρίως διά τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεώς Του, τοῦ δίδει ἀνώτερη ἀπό πρίν Χάρι, ἐπαγγελία συμμετοχῆς στήν βασιλεία Του, ὡς συγκληρονόμου, φίλου καί ἀδελφοῦ Του.

Ἡ πρώτη μεγάλη ἀγάπη, ἡ ὁποία κινεῖ τό πᾶν, τό *“ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου...”* ὀφείλει νά καθορίζῃ ὅλη τήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου, πρός ὑπέρβασι τῆς φιλαυτίας του. Καλεῖται δέ συνάμα νά ζῇ πάντοτε σέ κοινωνία ἀγάπης καί μέ τόν συνάνθρωπο: *“... καί τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν”*. Ἀφοῦ ὁ πλησίον, ὁ ὅποιος ἀδελφός, εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Εἰκόνης τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου. Κατά τό Πατερικό, *“εἶδες τόν ἀδελφόν σου, εἶδες Κύριον τόν Θεόν σου!”*

Ἀλλά ὁ ἐγωιστής ἄνθρωπος, ὡσάν παράφρων ἀποξενώνεται ἀπό ὅλη αὐτήν τήν νέα κοσμογονία τῆς ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ, καί χειριζόμενος ἀδέξια, μέ ἀφελῆ προχειρότητα τό αὐτεξούσιο πού χαρισματικά ἔλαβε ἀπ’ Αὐτόν, ἀποφασίζει καί πάλι νά μή ἀποδεχθῇ τούς ὅρους τῆς ἀγάπης Του. Αὐτονομεῖται ζῶντας μιά ἐγωκεντρική ζωή, μέ μόνο τίς στρεβλές ἐπινοήσεις τῆς αὐτοκαταστροφικῆς φιλαυτίας του.

Ὁ ἅγιος Δημιουργός τίμησε μέ πολλές τιμές τό ἔμψυχο πλάσμα Του. Μία ἀπό τίς ὑψηλότετες τιμές εἶναι, τό ὅτι θέλησε νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος συν-δημιουργός Του στήν γέννησι νέων ἀνθρώπων. Νά συνεργάζεται μέ τήν Χάρι Του γιά τήν δημιουργία νέας ζωῆς. Καί τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, νά ὀνομάζωνται καί δικά του τέκνα.

Ἡ ἀνταρσία τοῦ ἀπείθαρχου καί ἐγωιστῆ ἀνθρώπου ὥστόσο συνεχίζει νά μολύνῃ τά πάντα. Ἔτσι καί στήν σπουδαία αὐτήν ἀποστολή, μέ τήν ὁποία τόν προίκισε ὁ Θεός, στήν συνεργασία Του δηλ. στό *“θαῦμα τῆς ζωῆς”*, μέ ὑποκίνησι βέβαια κι ἀπό τόν μισόθεο καί μισάνθρωπο διάβολο, τόν ὁδηγεῖ στό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, ἀπ’ αὐτό πού ἡ ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ εἶχε θεσπίσει γι’ αὐτόν:

Ὁ ἅγιος Θεός δημιουργεῖ ζωή, ὁ ὑπερήφανος ὅμως, ἐγωιστής ἄνθρωπος,

ἐπαναστατῶντας ἐναντίον Του ἐφευρίσκει, μηχανεύεται θάνατο! Καί ἔτσι φθάνει, ἕως καί στό νά φονεύῃ αὐτά τά ἴδια τά παιδιά του, τά σπλάγχνα του!

Πλάθει δέ ἄλλοθι, κατασκευάζει σκευωρίες, δικαιολογεῖ τά ἀδικαιολόγητα, γιά νά κάνῃ τελικά καί νά στηρίξῃ τό θέλημά του.

Ἕνα ἀπό τά “ἄστεϊα” ἐπιχειρήματα γιά τήν ἐγωιστική αὐτή ἐπιλογή του εἶναι, ὅτι τάχα τά κυοφορούμενα ἔμβρυα δέν εἶναι “ἀκόμῃ ἄνθρωποι”.

Εἶναι γνωστό, ὅτι χρονική ἀρχή τῆς ζωῆς ὀρίζεται μόνο ὡς ἡ στιγμή τῆς συλλήψεως τοῦ ἀνθρώπου, κι ὅχι κάτι ἄλλο μέ ὁποιαδήποτε συμβατικά κι αὐθαίρετα κριτήρια.

Ἡ ζωή ἀρχίζει “ἐξ ἄκρας συλλήψεως.” Κι αὐτό διακηρύσσει ἡ Ἐκκλησία.

Δέν θά ἀναλωθοῦμε ἐδῶ σέ ἀναλυτικές παραθέσεις ἀποδεικτικές περί τοῦ προφανοῦς, ὅτι δηλ. καί κατά τόν χρόνο τῆς κυοφορίας, τό ἔμβρυο εἶναι ἤδη ἄνθρωπος. Δέν ὑπάρχει ἄλλωστε κανένα ἀμφιλεγόμενο σημεῖο ἢ κενό περί αὐτοῦ τοῦ ζητήματος θεολογικῶς. Μόνο λίγες ἐπισημάνσεις θά κάνω, πού νομίζω πῶς συμβάλλουν ἐπαρκῶς.

Σέ ὅλη τήν Ἀγία Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη, δέν ὑπάρχει πουθενά ἡ λέξις “ἔμβρυον”, γιά νά δηλωθῇ δηλ. ἀποκλειστικά τό κυοφορούμενο παιδί. Ἀντ’ αὐτῆς δέ χρησιμοποιοῦνται οἱ λέξεις “βρέφος”, ἢ “παιδίον” πού τίθενται μέν κατ’ ἐξοχήν γιά τά ἤδη γεννηθέντα τέκνα, ἀλλά καί γιά τά κυοφορούμενα ἀκόμῃ ἔμβρυα. Δηλώνοντας καί μ’ αὐτόν τόν ἔμμεσο τρόπο, ὁ Θεόπνευστος λόγος, ὅτι δέν ὑπάρχει οὐσιαστική, εἰδοποιός διαφορά μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν περιόδων τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Στήν Παλαιά Διαθήκη καί συγκεκριμένα στό βιβλίο τῆς Γενέσεως, ἀναφέρεται σχετικά μέ τήν κυοφορία τῶν δύο τέκνων (Ἡσαῦ καί Ἰακώβ) τοῦ Πατριάρχου Ἰσαάκ καί τῆς γυναικός του δικαίας Ρεββέκας: “... καὶ ἔλαβεν ἐν γαστρὶ Ρεβέκκα ἡ γυνὴ αὐτοῦ (τοῦ πατριάρχου Ἰσαάκ). ἐσκίρτων δὲ τὰ παιδιά ἐν αὐτῇ.” (Γεν. κε´, 22).

Στήν Καινή δέ Διαθήκη καί κατά τήν ἐπίσκεψι τῆς Κυρίας Θεοτόκου στήν ἐξαδέλφη της, ἡ μητέρα τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἁγία Ἐλισάβετ, λέγει στήν Παναγία: “... ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου...” (Λουκ. α´, 44).

Τὴν ἴδια ὁμῶς αὐτὴ λέξι “βρέφος” συναντοῦμε καὶ γιὰ τό ἤδη γεννηθέν Παιδίον. Ὅταν στήν γέννησι τοῦ Χριστοῦ, εἶπε ὁ Ἄγγελος στοὺς ποιμένες: “... ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὅς ἐστιν Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυὶδ· καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον, εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον καὶ κείμενον ἐν φάτνῃ” (Λουκ. β´, 12).

Σέ παλαιὰ λεξικά, καὶ οἱ δύο αὐτές λέξεις (“ἔμβρυον” καὶ “βρέφος”) χρησιμοποιοῦνται γιὰ νά ἐκφράσουν ἀδιακρίτως κάποια ἀπὸ τίς ἀνωτέρω ἔννοιες (κυοφορούμενο ἢ ἤδη νεογέννητο). Μάλιστα ἡ λέξις “βρέφος” ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὴν σανσκριτικὴ ὡς τό “συλληφθέν ἐν τῇ μήτρᾳ” (βλ. λεξ. Σταματάκου).

Γιὰ τὴν Ἁγία Γραφή, λοιπόν, γιὰ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, ἓνα βρέφος, κυοφορούμενο ἢ νεογέννητο, εἶναι ἤδη ἄνθρωπος, παιδίον, τέκνον Θεοῦ. Κι αὐτό φυσικά ἰσχύει πολὺ περισσότερο στοὺς Ἁγίους καὶ πάνω ἀπ’ ὅλους στὸν ἴδιο τὸν Κύριο, τὸν ἐνανθρωπήσαντα Λόγο τοῦ Θεοῦ.

Στὸ ἀπολυτίκιο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τὴν ἡμέρα δηλ. πού ἐορτάζουμε τὴν σύλληψι τοῦ Θεοῦ-Λόγου στήν ἄχραντο κοιλία τῆς Θεοτόκου, ψάλλουμε: “Σήμερον... ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται”...

Κατὰ τὴν ἐρμηνεία δέ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς ἁγίας συλλήψεώς Του, καὶ σέ ὅλα τὰ στάδια τῆς κατὰ σάρκα νηπιακῆς καὶ παιδικῆς Του ἡλικίας, “ὁ Παῖς Ἰησοῦς” εἶναι πάντοτε “ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Κύριος”. Ἔτσι κι αὐτό θεολογεῖται καὶ περιγράφεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία σέ κάθε σχετικὴ εἰκόνα-ἁγιογραφία, καὶ παρουσιάζεται ὁ Χριστὸς ὡς εὐλογῶν καὶ δὴ μέ χαρακτηριστικὰ προσώπου ἐνήλικος ἀνθρώπου κι ὄχι τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Λέγουν ἐπίσης οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅτι κατὰ τὴν ἐνανθρώπησί Του διερχόμενος ὁ Κύριος ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια ἡλικίας, ἀπὸ τὴν σύλληψι ἕως καὶ τὴν ἐνηλικίωσι, εὐλόγησε ὅλες τίς ἀντίστοιχες ἡλικίες τοῦ ἀνθρώπου, ἄρα καὶ τὸν χρόνο τῆς ἐμβρυικῆς ἡλικίας. Θέλωντας δηλ. ὁ ἅγιος Θεός, τὰ τέκνα Του, ἀπὸ τό πρῶμο αὐτό ἀκόμη στάδιο τῆς ἡλικίας τους, νά ἀπολαμβάνουν τὴν Χάρι Του, καὶ ἔτσι νά ἔχῃ σέ ὅλες τίς περιόδους μέγα νόημα ἡ ζωὴ καὶ ὑπαρξίς τους ἐν Αὐτῷ, μέ προοπτικὴ τὴν αἰώνιο βασιλεία Του.

Σύμφωνα μέ τὸν ὁσιο Γρηγόριο τὸν Σιναΐτη:

“Καθένας πού βαπτίσθηκε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλει νά διέλθῃ λαμβάνοντας Χάρι Θεοῦ κι εὐλογίες ἀπ’ ὅλες τίς περιόδους τῆς κατὰ σάρκα ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ. Διότι προσέλαβε ὁ Χριστιανός τήν δύναμι ὅλων αὐτῶν, καί μέσω τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου μπορεῖ νά τίς εὕρῃ καί νά τίς γνωρίσῃ. Καί ἡ μέν σύλληψις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἀρραβῶνας τοῦ Πνεύματος· ἡ δέ γέννησίς Του, ἡ ἐνέργεια τῆς ἀγαλλιάσεως...” (Φιλοκ., Ἀστήρ, Ἀθήναι 1976, τ. Δ΄, σ. 63).

Ὅλα αὐτά ἀποδεικνύουν σαφῶς τήν ἱερότητα καί μεγάλη ἀξία αὐτῆς τῆς πρώτης περιόδου τῆς ζωῆς, ὅπως ἐξηγοῦσαν σέ πολλούς Χριστιανούς καί οἱ σύγχρονοί μας Ὅσιοι, Πορφύριος καί Παΐσιος οἱ Ἀγιορεῖτες. Ἐκαναν μάλιστα, αὐτοί οἱ Ἅγιοι, πολλές συστάσεις γιά τήν καλή καί ἐν Χριστῷ εἰρηνική κυοφορία τῶν ἐγκύων γυναικῶν, ὑπογραμμίζοντας, πόσο πολύ συμβάλλει αὕτη στήν ὅλη μετέπειτα ζωή τῶν παιδιῶν.

“Ἐλεγε ὁ ἅγιος Παΐσιος: “Ἡ γυναίκα, ὅταν εἶναι ἔγκυος, πρέπει νά εἶναι ἡρεμῇ, νά διαβάζῃ τό Εὐαγγέλιο, νά προσεύχεται, νά λέγῃ τήν εὐχή. Ἐτσι ἀγιάζεται καί τό παιδί. Ἀπό τώρα ἀρχίζει ἡ ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ. Νά προσέχῃς, νά μή στενοχωρῇς τήν ἔγκυο γιά κανένα λόγο.”

Καί ὁ ὅσιος Πορφύριος: *“Ἡ σύλληψις ἐνός παιδιοῦ εἶναι πράξη ἀγάπης καί πρέπει νά γίνεται σέ συνθῆκες ἀποδοχῆς, εἰρήνης καί ἀγάπης. Τό ἔμβρυο μπορεῖ νά πληγωθῇ ἀπό τήν πρώτη ὥρα τῆς συλλήψεώς του, ὅταν οἱ γονεῖς του κατὰ τήν σύλληψή του δέν ἀγαπῶνται ἢ δέν τό ἐπιθυμοῦν.”*

Κατά τόν χρόνο τῆς κυοφορίας γίνεται ἡ πρώτη ἀγαπητική, θυσιαστική προσφορά τῆς μητέρας (καί τοῦ πατέρα βέβαια κατὰ δεύτερο λόγο) πρός τό νέο μέλος τῆς “κατ’ οἶκον Ἐκκλησίας” τους. Εἶναι ἡ ἀρχή τῆς διακονίας τους πρός τόν νέο συνάνθρωπο. Ἐνα διακόνημα ἀγάπης, ὅπως λέμε στό Ἅγιον Ὅρος. Πού ὅταν γίνεται ἐν ὑπακοῇ καί ὡς κατενώπιον Θεοῦ, ἀποβαίνει σωτήριο ὄχι μόνο γιά τόν διακονούμενο, ἀλλά καί γι’ αὐτόν πού διακονεῖ.

Ἐξ ἄλλου οἱ πιστοί πού καλῶς θά διακονήσουν γιά τόν Χριστό τά κυοφορούμενα τέκνα τους καί θά τά ἀφήσουν νά ζήσουν γιά τήν συμμετοχή τους στήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως θά τιμηθοῦν μέ τόν λόγο τοῦ δικαιοκρίτου Κυρίου: *“Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.” (Ματθ΄, κε΄, 40).*

Τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ γιά τήν καλή αὕτη διακονία καί ἄσκησι ὑπακοῆς στό ἅγιο θέλημά Του, στεροῦνται δυστυχῶς οἱ γονεῖς πού ἀποφασίζουν καί πραγματοποιοῦν

ἔκτρωσι (=θάνατο) τῆς κυοφορούμενης νέας ζωῆς. Ἀντίθετα, μέ τέτοιες πράξεις ἀδιαφορίας καί ἀλαζονίας πρὸς τὸν πλησίον (καί τί πιά “πλησίον” ἀπὸ τό δικό σου βρέφος!), ἡ ὅλη ζωὴ τους ἐγκλωβίζεται στὴν αὐτοκαταστροφή τῆς ἀνελεύθερης φιλαυτίας τους.

Ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας, π. Γεώργιος, μέ πολύ πόνο καί κόπο ἀγωνίσθηκε ὑπερβολικά καί παντοιοτρόπως κατὰ τῆς νομιμοποιήσεως τῶν ἐκτρώσεων.